

Druhá nedeľa vo vianočnom období

Jn 1, 1 – 18

2. januára 2022

Milé sestry a bratia v Kristovi

Do vianočného obdobia popri nedeli sv. Rodiny spadá ešte jedna nedeľa – tá dnešná - ktorá nám chce – pomimo sviatočného ruchu - viesť trochu hlbšie do vianočného posolstva, pripomenúť nám pravdu vianočného posolstva. Vianoce sa každý osláviť doma čo najkrajšie, čím sa sami vystavujeme určitému stresu. Nezriedka potom z toho, čo vlastne oslavujeme zostanú len útržky a podstata nám unikne.

Je to pravdepodobne dané aj našim prístupom k pravde. Dnes sa už príliš nenosí hľadanie ucelenej pravdy o živote a o svete, v ktorej jedno zapadá do druhého. Zvyčajne sa uspokojíme s niekoľkými faktami, ktoré si doplníme do určitej vopred danej schémy. Celok pravdy nás už príliš nezaujíma. Aj svoj každodenný život žijeme skôr z menších perspektív, riešime zvyčajne len bezprostredné problémy, ktoré sa nás dotýkajú.

Dnes sme ešte raz čítali úvod Jánovho evanjelia – známu pasáž, ktorá hovorí, že na počiatku bolo Slovo – ktoré evanjelista chápe ako Ježiša Krista. Evanjelista nás chce postupne, krok za krokom viesť do tajomstva Ježiša Krista. Nikdy sa to nedialo bez problémov, už na začiatku toto Slovo, hoci prišlo ku svojim, vlastní ho neprijali. Mnohí sa voči Kristovej pravde zatvrdili a odmietli ho.

Dnes neprijatie Kristovej pravdy neznamena len výslovné odmietnutie. Skôr sme v dnešnom svete konfrontovaní s určitým dešpektom voči kresťanstvu a Kristovej pravde. Hlásime sa síce ešte ku kresťanskej kultúre, ale skôr je to hlásenie sa k minulosti, už nám chýba dôverný osobný vzťah ku kresťanstvu, k Ježišovi Kristovi, k jeho pravde. Z kresťanstva vnímame skôr to minulé. Už nevieme nájsť živé prepojenie kresťanstva s naším životom, s našou prítomnosťou, s tým, čo žijeme.

Zabúdame, že sila Kristovej pravdy, sila evanjelia nie je orientovaná na minulosť, ale na prítomnosť, prítomnosť chce pretvárať vo svetle svojho posolstva. A ešte viac nám chce dať žitú nádej, ktorá nás otvára smerom do budúcnosti. Nádej, ktorá nám dáva silu kráčať do budúcnosti, napriek všetkému, čo nás obmedzuje. Evanjelium chce byť soľou života – svetlom sveta. Nie v tom zmysle, že konzervuje minulosť, skôr chce dodať chuť prítomnosti a posilniť nás pre budúcnosť. Chce byť svetlom, ktoré dáva zmysel našim skutkom, prehľbuje ich.

Liturgia používa na Vianoce dramatický kontrast tmy a svetla. Vianoce totiž slávime v období, kedy je u nás v prírode najväčšia tma, aby nám Vianoce mohli Krista ukázať ako svetlo. Aby sme jeho svetlo vedeli ľahšie prijať, pochopiť ho, aby sa potom premietlo do praxe nášho života. Tak, aby sme ho aj my vedeli dávať ďalej - odovzdávať aj ponad generácie.

Skúmanie svetla predstavuje zaujímavý odbor fyziky. Jednou z jej dávnych otázok bolo, či svetlo má materiálnu podstatu, alebo je to len vlnenie. Ak by sme chceli obraz dnešného evanjelia - obraz Krista ako svetla vysvetľovať pojmami fyziky, mohli by sme povedať, že Kristovo svetlo pre nás predstavuje vlnenie života. Ono síce má aj svoju materiálnu podstatu, ktorú by sme mohli rozkladať na jednotlivé čiastočky, ale dôležitý je práve život. Ten život, ktorý sa nedá skúmať pod mikroskopom, ktorý skôr je,

ktorý vnímame skôr na základe dôverného vzťahu k základu života. Povedané s evanjelistom – v Kristovi, ktorý je Bohom bol život a život bol svetlo ľudí.

Snažme sa aj my z Vianoc odniesť si túto dôveru v Ježiša Krista, dôveru, ktorá sa prejavuje v našom živote – ktorej čiastočky sú aj naša modlitba a iné skutky viery.

Viliam Arbet